

STATUTÁRNÍ MĚSTO LIBEREC

1. zasedání zastupitelstva města dne: 25. 1. 2007

Bod pořadu jednání:

Věc: soudní spor mezi ESOLI s.r.o. a Statutárním městem Liberec

Zpracoval:

Mgr. Jan Audy, vedoucí odboru právního a veřejných
zakázek

odbor, oddělení:

telefon:

5243213

Schválil: vedoucí oddělení

vedoucí odboru

Projednáno:

rada města 16.1.2007

Poznámka:

Předkládá:

Ing. Jiří Kittner, v. r.
primátor města

Návrh usnesení

Zastupitelstvo města po projednání

s c h v a l u j e

další postup v soudním sporu mezi ESOLI s.r.o. v likvidaci a Statutárním městem Liberec :

1/ nechat proběhnout jednání u Vrchního soudu v Praze.

nebo

2/ Od většinového společníka odkoupit obchodní podíl ve spol. ESOLI s.r.o. v likvidaci za navrhovanou cenu 7.858.900,- Kč.

nebo

3/ Jednat prostřednictvím primátora Ing. Jiřího Kittnera o odkoupení obchodního podílu většinového společníka ve spol. ESOLI s.r.o. v likvidaci za cenu nižší než 7.858.900,- Kč. Lhůta pro toto jednání je omezena termínem, který bude stanoven pro jednání u Vrchního soudu v Praze.

Důvodová zpráva

Podstatou soudního sporu mezi ESOLI s.r.o. a Statutárním městem Liberec spočívá v tom, že Technické služby města Liberec, příspěvková organizace, se v roce 1992 podílely na založení společnosti ESOLI s.r.o. peněžitým vkladem v celkové výši 3.000.000,- Kč, a současně byly společenskou smlouvou ustanoveny jako správce vkladu. Technické služby města Liberec, příspěvková organizace však vzhledem k okolnostem při vzniku spol. ESOLI, nezaplatily nic. Okolnosti založení spol. ESOLI a průběh soudních sporů popisuje přiložená zpráva JUDr. Šoljaka. ESOLI s.r.o. následně vedla s příspěvkovou organizací Technické služby města Liberec a Technickými službami města Liberce a.s. několik soudních sporů. Od roku 2003 je dle rozhodnutí soudu veden spor proti Statutárnímu městu Liberec jako právnímu nástupci Technických služeb města Liberce, příspěvkové organizaci. Podle zatím posledního nepravomocného soudního rozhodnutí z 29.7.2005 (v příloze) je Statutární město Liberec povinno zaplatit částku 1.000.000,- Kč s 20% ročním úrokem z prodlení z této částky od 1.1.1993 do zaplacení, další nároky žalobce soud zamítl. Obě strany sporu podali proti tomuto rozhodnutí odvolání k Vrchnímu soudu v Praze. Na konci listopadu roku 2006 obdržel primátor města od právního zástupce žalobce (ESOLI) návrh na mimosoudní vypořádání tohoto soudního sporu (v příloze).

Vzhledem k tomu, že schválení případného odkoupení obchodní podílu ve společnosti ESOLI s.r.o. v likvidaci je v pravomoci zastupitelstva, je mu tato záležitost předložena k rozhodnutí. Jako možné se prozatím jeví následující varianty dalšího postupu :

1/ nechat proběhnout jednání u Vrchního soudu v Praze. Rozhodnutím soudu může být město povinnosti platit zbaveno, nebo bude povinno zaplatit přibližně 4.000.000,- Kč, a případně úplné prohry až 12.000.000,- Kč.

2/ Od většinového společníka odkoupit obchodní podíl ve spol. ESOLI s.r.o. v likvidaci za navrhovanou cenu 7.858.900,- Kč.

3/ Jednat o odkoupení obchodního podílu většinového společníka ve spol. ESOLI s.r.o. v likvidaci za cenu nižší než 7.858.900,- Kč. Lhůta pro toto jednání je omezena termínem, který bude stanoven pro jednání u Vrchního soudu v Praze.

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

JUDr. Alexandr Šoljak

U Soudu 363/10, Liberec 2

Tel. 485 252 150, fax 485 252 166

e-mail: ak-sekretariat@spolak.cz

Statutární město Liberec

k rukám primátora Ing. Jiřího Kittnera

nám. E. Beneše 1

460 01 Liberec 1

Vážený pane primátore,

na základě plné moci udělené mi původně příspěvkovou organizací Technické služby města Liberce, následně akciovou společností TSML a.s. a nyní i Statutárního města Liberec zastupuji v současné době Statutární město Liberec a TSML a.s. ve velmi vleklém soudním sporu, který je veden mezi Statutárním městem Liberec a TSML a.s. na straně jedné a obchodní společností ESOLI s.r.o. v likvidaci nyní se sídlem v Liberci 6, Vlnařské ulici 678 IČO 47307137 zastoupené likvidátorem Ladislavem Dědkem na straně druhé.

V daném případě se jedná o velmi vleklý soudní spor, který se v podstatě začal odvíjet již 15. 10. 1992, kdy tehdejší ředitel TSML příspěvkové organizace pan Ladislav Dědek, založil bez vědomí zakladatele společně se společnostmi INGEO spol. s r. o. a INTEGRA spol. s r.o. a TSML, které v té době byly příspěvkovou organizací obchodní společnost ESOLI spol. s r.o., jejímž předmětem podnikání v podstatě byla totožná činnost jako TSML a především pak provozování skládky Chotyně. Společenská smlouva byla pro tuto společnost podepsána dne 12. 10. 1992. O tom, že se zřejmě mělo jednat o připravený akt, na kterém se podílelo předchozí vedení příspěvkové organizace TSML, a to pan Ladislav Dědek a technický náměstek Ing. Zahradka svědčí to, že již 2. 10. 1992 byl založen terminovaný vklad TSML příspěvkové organizace IČO 079766 na složení částky 2.000.000,- Kč, které pak měly být převedeny do vlastnictví obchodní společnosti ESOLI. Na základě toho pak společnost ESOLI byla dle tvrzení obchodního rejstříku založena řádně, neboť i TSML složily část svého vkladu ve výši nejméně 30%, jak požaduje obchodní zákoník.

Ihned po zjištění uvedených skutečností pak Město Liberec odvolalo pana Ladislava Dědka z funkce ředitele příspěvkové organizace. Zarážejícím v této souvislosti je především to, že pan Ladislav Dědek jako vklad do majetku společnosti ESOLI vložil právo bezplatného užívání skládky Chotyně, tedy majetku Města Liberce a dále měl představu, že vloží částku 3.000.000,- Kč z finančních prostředků příspěvkové organizace.

V této souvislosti bylo zahájeno trestní stíhání proti panu Ladislavu Dědkovi, avšak na základě znaleckého posudku Ing. Vlastimila Hlavatého bylo odvozeno, že tak mohl učinit, protože se jednalo o finanční prostředky, které byly užity z fondu této příspěvkové organizace.

Znalec dovodil, že pan Dědek postupoval ve smyslu platné právní úpravy.

JUDr. Alexandr Šoljak, advokát – ČAK č. 1958

Město Liberec pak činilo úkony k tomu, aby prohlásilo, že založení obchodní společnosti INGEO ESOLI následně pak již pouze ESOLI je neplatné, a však při jednáních nebylo Město úspěšné. Město Liberec podalo odvolání proti usnesení o založení obchodní společnosti ESOLI, toto však bylo usnesením KS v Ústí n.L. sp.zn. 14Cmo 14/92 odmítnuto. Stejně tak bylo i rozhodnuto o odvolání proti tomuto usnesení.

Oproti tomu společnost ENGEO složila do společnosti ESOLI jakýsi nepeněžitý vklad hodnotě 35.200.000,- Kč, který měl být představován know-how, které však nebylo nijak doloženo, což vedlo k tomu, že následně poté, kdy Město a TSML se začaly bránit účasti v této společnosti, vklad byl snížen na částku 10 milionů s tím, že tento vklad měl být splacen a TSML měly vložit vklad ve výši 4.800.000,- Kč, tedy při založení měla být splacena částka 2.000.000,- Kč. Od počátku TSML zastoupeny novým ředitelem Ing. Žďánským prohlašovaly, že se necítí být společníky uvedené společnosti. Následně došlo k ujednání mezi Městem Liberec a INGEO INTEGRA s.r.o. o zrušení společnosti. Valná hromada však chybou žadatele TSML a.s. (Ing. Žďánského) byla svolána neplatně, a proto nebyly realizovány její závěry o vstupu do společnosti do likvidace. Společnost INGEO zaměnila postoj a dne 11.10.1994 pak prodala svůj obchodní podíl za 1,- Kč panu Ladislavu Dědkovi, který se tak stal druhým společníkem ve společnosti společně s TSML a začal vykonávat veškerá svá práva. Ve společnosti TSML zastupoval vždy ředitel společně s příslušným právníkem společnosti a vždy bylo poukazováno na to, že tato společnost je založena nezákonně. Nicméně pan Dědek, který se stal na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 11. 10. 1994 druhým společníkem měl poměr vkladu 10.000.000, Kč ku 4.800.000,- Kč a v podstatě byl oprávněný rozhodovat o všech činnostech společnosti jako majoritní společník.

Následně byla zahájena, poté co bylo zjištěno, že není možno se dohodnout se společností, řada úkonů směřujících k vzájemným žalobám společnosti ESOLI na TSML a naopak. Poslední jednání, která byla vedena mezi zástupci společnosti TSML již a.s. a panem Ladislavem Dědkem se vedla ve velmi nepříjemném duchu, v podstatě konfrontačním, kdy pan Dědek absolutně neuznával jakákoliv práva TSML, naopak osoboval si nepřímou práva zasahovat si do činnosti TSML. Odmítal však předložit např. účetní doklady, ze kterých by bylo zřejmé, jak společnost ESOLI podniká. To vyvrcholilo v podstatě podáním žaloby na zrušení společníka ve společnosti soudem.

Pokud se týká stavu jednotlivých řízení:

Žaloba ESOLI spol. s r.o. proti TSML podána Mgr. Pomališem o zaplacení částky 10.221.600,- Kč byla podána 27.6.1993. 10.12.1993 tato žaloba po vyjádření TSML byla vzata zpět. Řízení je tedy pravomocně zastaveno.

Dne 5.8.1993 podaly TSML a.s. a Město Liberec společně žalobu proti společnosti INGEO INTEGRA s.r.o. a ESOLI s.r.o. o zrušení a likvidace společnosti s ručením omezeným podle 68/6 c) obch. zákoníku. O žalobě nebylo nikdy jednáno, neboť 30. 11. 1994 chybně na návrh JUDr. Koška požádalo Město Liberec prostřednictvím svého právního oddělení o to, aby řízení bylo přerušeno s tím, že lze očekávat mimosoudní vyřešení celé problematiky, což již nebylo možné s ohledem na dohodu mezi společností INGEO INTEGRA a Ladislavem Dědkem ze dne 11. 10. 1994. Od tohoto okamžiku v podstatě Město přestalo se touto záležitostí zabývat a vedlo to vše k tomu, že tento spor v podstatě byl mrtvý po přerušení řízení ze strany KS. Dne 25.1.1996 bylo požádáno o pokračování řízení a vydání předběžného opatření a současně byla novým právním zástupcem vzata žaloba zpět, pokud byla směřována proti společnosti INGEO INTEGRA s.r.o. Košťálov. KS pak svým usnesením ze dne 16.2. 1996 sp.zn. 22Cm 13 18/93 zastavil řízení proti společnosti INGEO INTEGRA s.r.o. Košťálov a současně vydal předběžné opatření, kterým zakázal společnosti

ESOLI jakkoliv nakládat s majetkem, který bezúplatně z majetku Města vložil do své společnosti. K odvolání druhého žalovaného pak bylo usnesení KS zrušeno a návrh na předběžné opatření zamítnut. S ohledem na změnu právní úpravy pak žaloba, kterou se Město Liberec a TSML a.s. domáhaly zrušení společnosti soudem, musela být vzata zpět, neboť v mezidobí došlo ke změně obchodního zákoníku v ustanovení § 69 o.z. a tato žaloba neměla naději na úspěch a byla by zamítnuta.

V mezidobí pak bylo zastaveno trestní stíhání proti panu Ladislavu Dědkovi, které proti němu bylo vedeno pro trestný čin zpronevěry a porušování závazných pravidel hospodářského styku na základě znaleckého posudku Ing. Vlastimila Hlavatého. Usnesení bylo vydáno dne 20.3.1996, nebylo napadeno Městem Liberec jako oznamovatelem žádným oprávněným prostředkem, proto nabylo právní moci, ač mohla být podána i stížnost pro porušení zákona.

S ohledem na tuto skutečnost pak TSML a.s., které se obávaly nelogického a neovlivnitelného dalšího jednání ze strany dalšího společníka a jednatele pana Ladislava Dědka, podaly žalobu ke KS v Ústí nad Labem dne 19. 5 . 1997, kterou se domáhaly zrušení své účasti ve společnosti. Této žalobě bylo vyhověno rozsudkem KS v Ústí n.l. sp.zn. 32 Cm 183//97. Usnesením VS v Praze sp. 7Cmo 8/99 ze dne 1 pak byl rozsudek krajského soudu O zrušení účasti TSML ve společnosti ESOLI potvrzen.

Ladislav Dědek se pak domáhal písemně splacení vkladu TSML a.s. ve společnosti ESOLI, a to částky 4.800.000,- Kč spolu s 20% úrokem z prodlení od 1. 1. 1993 do zaplacení. Částka uhrazena nebyla a povinnost k úhradě této částky také zamítnuta a povinnost k úhradě této částky byla odmítnuta.

Poslední soudní spor, který byl veden mezi TSML příspěvkovou organizací a obchodní společností ESOLI byla žaloba společnosti ESOLI proti TSML o zaplacení částky 3.000.000,- Kč z titulu nesplaceného vkladu.

Žaloba byla podána u KS v Ústí nad Labem dne 5.12.1995 na částku 3.000.000, a dne 15 .3 .1996 pak byla upřesněna i o příslušenství ve výši 20% , úroků z prodlení z dlužné částky ve smyslu § 113 obch. zákoníku. Ve věci byl vydán platební rozkaz sp.zn. Ro 7/95, ve kterém byla uložena povinnost TSML příspěvkové organizaci zaplatit částku 3 .000.000,-- Kč spolu s příslušenství a dále na nákladech řízení částku 130.260,- Kč, kterou měl představovat jednak zaplacený soudní poplatek a jednak náklady právního zastoupení. Proti platebnímu rozkazu byl podán odpor.

V této věci pak rozhodoval KS v Ústí n.l. , který rozhodl rozsudkem ze dne 10.8.2000 pod sp.zn. 22 Cm 606/96, že TSML a.s. jsou řádně označeny, ačkoliv byla původně žalovaná příspěvková organizace a že mají povinnost zaplatit dluh. Bylo podáno odvolání, o kterém rozhodoval Vrchní soud v Praze, který rozhodl svým rozhodnutím sp.zn. 7 Cm 83/2001 ze dne 12.9.2001 tak, že žalobu dílem zamítl do částky 2.000.000,- Kč s příslušenstvím, uložil povinnost TSML a.s. zaplatit částku 1 .000.000,-- Kč s příslušenstvím od 1. 1. 1993 do zaplacení a dále rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a současně zamítl návrh na dovolání.

Na základě zhodnocení celé situace a předložení zprávy pak bylo podáno dovolání, ve kterém jsem napadal, že TSML a.s. nejsou právním nástupcem příspěvkové organizace s odkazem na ustanovení § 31 zák. č. 576/1990 Sb. Podání dovolání bylo konzultováno s vedením Statutárního města i tehdejšími ředitelem TSML a. s. Ing. Jaroslavem Burešem.

Toto dovolání bylo podáno dne 26.11.2001.

V dovolání jsem namítal, že TSML a.s. nejsou pasivně legitimovaným subjektem k povinnosti k úhradě částky 1.000.000,-- Kč s příslušenstvím.

Současně se mnou však podával dovolání i právní zástupce firmy ESOLI spol. s r.o. JUDr. Zdeněk Holásek advokát, se sídlem v Jablonci nad Nisou, ulice 28. října 31, který naopak tvrdil, že povinností TSML a.s. by měla být ještě navíc úhrada částky 2.000.000,-- Kč s příslušenstvím od 1.1.2003 do zaplacení.

V rámci dovolání jsem namítal, že TSML a.s. nejsou právním nástupcem TSML příspěvkové organizace, neboť příspěvková organizace ve smyslu zákona č. 576/1990, kterým byla stanovena rozpočtová pravidla federace, speciálně pak dle § 35 tohoto zákona, zanikly usnesení zastupitelstva Města Liberce č. 38/1996 k 31.12.1996 a veškerý majetek této příspěvkové organizace pak přešel ve smyslu platné právní úpravy na zakladatele. Oproti tomu pak akciová společnost vznikla na základě rozhodnutí zastupitelstva Města Liberce k 1.1.1997 a do majetku TSML a.s. byl vložen konkrétně specifikovaný majetek, jehož soupis byl proveden v prohlášení zakladatele akciové společnosti, kterým bylo Město Liberec.

Oproti tomu žalobce firma ESOLI s.r.o. zastoupena právním zástupcem namítala, že částka 2.000.000,-- Kč je částka, která by měla být TSML příspěvkovou organizací vydána jako bezdůvodné obohacení a pokud tento subjekt zanikl, měla by být tato povinnost uložena zakladateli, tedy Městu Liberec.

Na základě obou dovolání pak rozhodoval Nejvyšší soud ČR, který svým usnesením ze dne 20.8.2002 č. j. 29Odo 64/2002 zrušil původní rozsudek Vrchního soudu v Praze sp.zn. 7Cmo 83/2001 ze dne 12.9.2001 a uložil krajskému soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Vrchní soud se zcela ztotožnil s mým právním názorem pokud se týká právního nástupnictví příspěvkové organizace akciové společnosti a dovodil, že veškerá práva a povinnosti by zřejmě měla náležet Statutárnímu městu Liberec. Dále pak se zabýval i otázkou oprávněnosti dovolání ze strany žalobce a zde dovodil, že skutkové okolnosti nejsou jednoznačně vylíčeny, a proto vyzval žalobce, aby nejdříve skutkové okolnosti řádně vylíčil a poté bude moci být jednáno o jeho nároku a opět bude muset být zkoumáno, který subjekt je povinen vydat bezdůvodné obohacení.

Následně na základě této skutečnosti jsem byl vyzván soudcem Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka Liberec, kterému byla věc přidělena k tomu, aby předal veškeré doklady k založení akciové společnosti, tedy jednak znalecké posudky, které byly obsaženy v zakladatelské listině, které oceňovaly vkládaný majetek a dále listiny prokazující jaký konkrétní majetek byl vložen do akciové společnosti. Poté co uvedené listiny podle pokynu krajského soudu byly krajskému soudu předloženy, krajský soud vydal usnesení sp.zn. 22Cm 606/96 ze dne 3.6.2003, který rozhodl, že bude jednáno pouze se Statutárním městem Liberec, neboť Statutární město Liberec je právním nástupce zaniklé původní příspěvkové organizace TSML. Tento postup krajský soud dovodil z té skutečnosti, že skutečně na akciovou společnost nepřešla práva a povinnosti účasti ve firmě ESOLI spol. s.r.o.

Krajský soud založil svým rozhodnutím účast Města Liberec ve sporu a současně rozhodl, že s TSML a.s. již dále jednat nebude. S takovýmto rozhodnutím jsem nesouhlasil a na základě pokynu právních zástupců Města Liberec jsem v zastoupení TSML a.s. a Města Liberec podal odvolání, neboť jsem přesvědčen, že postup KS je postu nesprávný . v rozporu

s občanským soudním řádem. V podstatě by to znamenalo, že po celou dobu byla řádně vedena žaloba proti Městu Liberec a toto by mělo uhradit celý dluh a oproti tomu náklady vynaložené TSML a.s. na účast v tomto sporu resp. soudní poplatky by nebylo možno na nikom vymáhat.

Bylo podáno odvolání, o kterém rozhodoval VS v Praze, který však svým rozhodnutím sp.zn. 14Cmo 261/2003 ze dne 26.2.2004 usnesením KS potvrdil jako věcně správné.

Po skončení řešení problematiky, který ze subjektů pasivně legitimovaný, ve věci rozhodoval krajský soud v Ústí nad L., pobočka Liberec, který na podkladě jednání dne 28.7.2005 rozhodl tak, že Statutární město Liberec je povinno zaplatit částku 1.000.000,- Kč spolu s 20 % úrokem z prodlení z této částky od 1.1.1993 do zaplacení a žalobu firmy ESOLI s.r.o. v likvidaci z titulu vydání bezdůvodného obohacení ve výši 2.000.000,- Kč spolu s 17 % úrokem z této částky od 5.5.1993 do zaplacení a event. petitem k zaplacení částky 2 mil. Kč spolu s 20 % úrokem od 5.5.1993 zamítl.

Krajský soud ještě před tím, než vydal své rozhodnutí, připustil kromě záměny účastníků z TSML a.s. na Statutární město Liberec, kterou odůvodnil tím, že Statutární město Liberec odpovídá za závazky původní příspěvkové organizace i tu skutečnost, že TSML ze sporu fakticky vypadly, aniž bylo rozhodnuto o žalobě proti TSML a. s. a o náhradě nákladů řízení, které byly nuceny při ochraně svých práv TSML a.s. vynaložit.

Krajský soud pak provedl výslech p. Dědka a připustil, že nárok firmy ESOLI je možno hodnotit jako bezdůvodné obohacení, když správce vkladů původní TSML a.s. by měly vydat převzatý vklad spolu s příslušným 17 % úrokem a nebo krajský soud připustil, že Statutární město Liberec by mělo jako právní nástupce příspěvkové organizace splnit svoji povinnost a doplatit základní vklad. V této souvislosti vyslechl krajský soud i likvidátora pana Ladislava Dědka a dospěl k shora uvedeným závěrům.

Tedy, krajský soud neakceptoval myšlenku, že by bylo nutno vracet bezdůvodné obohacení v rozsahu částky 2 mil. Kč se 17 % úrokem z prodlení od 5.5.2003, neboť dle názoru krajského soudu žádný vklad splacen nebyl a není jej tedy možno vydávat, protože panem Dědkem provedená splátky 2 mil. Kč na termínovaný vklad před vznikem společnosti nemá charakter splátky převzaté povinnosti ke splacení obchodního podílu.

Krajský soud k námitce promlčení zamítl nárok na zaplacení částky 2 mil. Kč od 5.5.2003 do zaplacení z důvodu splacení základního vkladu, a to jenom proto, že akceptoval myšlenku, když jsem vznesl námitku promlčení. Bez této myšlenky by zřejmě v tomto rozsahu žalobě vyhověl.

Oproti tomu krajský soud setrval na svém již v předchozím období deklarovaném stanovisku, že žalovaný, nyní tedy Statutární město Liberec, je povinen zaplatit částku 1.000.000,- Kč spolu s 20 % úrokem z prodlení od 1.1.1993 do zaplacení. Krajský soud v této části dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neb se jedná o část nesplaceného převzatého vkladu, ke které se TSML příspěvková organizace zavázala ve společenské smlouvě.

Rozhodnutí krajského soudu jsem po konzultaci s právním oddělením Statutárního města Liberec napadl odvoláním, když jsem se neztotožnil se závěrem o povinnosti k náhradě částky 1.000.000,- Kč s příslušenstvím a v odvolání je uváděno, že na tuto částku není právní

nárok, neboť společnost byla založena neplatně. Současně jsem požádal o možnost připuštění dovolání, které by mělo řešit otázku platnosti či neplatnosti založení společnosti.

Žalobce podal odvolání do částky 2 mil. Kč, když je přesvědčen, že krajský soud nesprávně vyložil institut námitky promlčení a odvolatel vychází z té skutečnosti, že bez této námitky promlčení by žaloba byla úspěšná.

Na den 6. 12.2006 bylo nařízeno odvolací jednání u VS v Praze, avšak žalobce požádal o odročení s tím, že předložil návrh na mimosoudní vypořádání celého sporu. Měl jsem možnost seznámit se s tímto návrhem a z obsahu návrhu je zřejmé, že žalobce je přesvědčen o oprávněnosti svého nároku do částky 1 mil. Kč spolu s 20 % úrokem z prodlení od 1.1.1993 do zaplacení, což kapitalizovaně představuje 3.800.000,- Kč a dále je přesvědčen, že Statutární město Liberec jako právní nástupce příspěvkové organizace by také mělo uhradit částku dalšího nesplaceného vkladu ve výši 2 mil. Kč spolu s 20 % úrokem z prodlení od 5.5.2003 do zaplacení. Tato částka pak je s ohledem na denní úrok z prodlení, který činí 1.633,83 Kč kapitalizována na částku 7.427.000,- Kč ke dni 31.12.2006.

Celkem by žalobce požadoval částku 11.227.000,- Kč. Žalobce pak navrhl sám smírné řešení celého problému úhradou částku 7.858.900,- Kč.

Po prostudování shora uvedeného návrhu, i s ohledem na mně známá stanoviska odvolacího soudu a právní rozbor advokátních kanceláří specializovaných na obchodní právo, které, jak jsem byl informován, si již Statutární město Liberec opatřilo, jsem nucen konstatovat, že právní spor a výsledek tohoto sporu je velmi nejistý.

Sám jsem přesvědčen, že odvolání Statutárního města Liberec by mělo být úspěšné a proti tomu odvolání žalobce proti námitce promlčení v neúspěšné části žaloby by úspěšné být nemělo. Tedy dle mého názoru, by město platit nic nemělo. Navíc jsem přesvědčen o tom, že nárok pana Dědka je v rozporu s dobrými mravy.

Jako druhou alternativu vidím velmi pravděpodobné rozhodnutí Vrchního soudu, že usnesení Krajského soudu potvrdí, tedy Město Liberec bude nuceno zaplatit částku 1.000.000,- Kč spolu s 20 % z prodlení od 1.1.1993 do zaplacení, tedy 3.800.000,- Kč. Tuto alternativu vidím jako nejpravděpodobnější i s ohledem na složení odvolacího senátu, který již jedenkrát ve věci rozhodoval a již jedenkrát vyslovil svůj názor, že nárok na částku 2.000.000,- Kč žalobce nemá.

Může nastat i alternativa, že rozhodnutí krajského soudu bude zrušeno a věc bude vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Jsem však nucen akceptovat změnu právního prostředí za dobu trvání sporu, změnu právních předpisů, především obchodního zákoníku a změnu judikatury v dané oblasti, a proto musím počítat i s tou alternativou, že Vrchní soud odmítne argumentaci spojenou s uplatněnou námitkou promlčení a žalobě v celém rozsahu včetně příslušenství vyhoví. V tom případě by bylo Statutární město Liberec ohroženo povinností k úhradě 11.227.000,- Kč s příslušenstvími a dále k úhradě dosud vynaložených nákladů řízení, které vynakládala firma ESOLI, což je částka téměř 500.000,- Kč.

S ohledem na tuto skutečnost prosím a žádám zdvořile, aby o návrhu pana Dědka rozhodla rada města a jako o majetkové operaci i zastupitelstvo města, když je třeba hodnotit

veškeré alternativy řešení tohoto sporu, i případné dopady v případě neúspěšnosti tohoto sporu. Standardním postupem v případě takovýchto sporů je uzavírání dohody o narovnání, v jejímž rámci strany ustoupí částečně ze svých nároků a většinou problém řeší v rozsahu systému 50 /50. I tento postup by dle mého názoru přicházel v úvahu a mohl by Statutárnímu městu Liberec zajistit jistotu ukončení tohoto soudního sporu a odstranit nebezpečí k platbě vyšší než je částku 1/2 vymáhané pohledávky. Za této situace jsem přesvědčen, že jako reálná se jeví cifra v rozsahu nižším než požaduje žalobce, tedy v rozsahu kolem 6 - 6,5 mil. Kč. Nejsem však oprávněn v žádném případě sám rozhodnout o uzavření smíru, mohu a musím respektovat jednoznačné stanovisko Statutárního města Liberec. Jsem připraven v případě řešení této problematiky se dostavit na projednání tohoto bodu na příslušný statutární orgán města a jsem připraven být nápomocen při řešení tohoto dlouhodobého právního a finančního problému.

Z návrhu, se kterým jsem byl také seznámen, vyplývá možnost, že Statutární město Liberec za částku navrhovanou žalobcem odkoupí obchodní podíl od pana Ladislava Dědka, tím dojde k vytvoření situace, kdy jediným společníkem bude Statutární město Liberec, které dokončí likvidaci po jmenování likvidátora. Tento postup by byl výhodný pro město z toho důvodu, že by město mohlo vyřešit i případné nesrovnalosti a odpovědnost za vzniklé dluhy ve společnosti, které mohl vytvořit jednatel a následně likvidátor firmy. Na základě této skutečnosti by pak došlo ke splnutí mezi žalobcem a žalovaným a odpadl by předmět sporu. Žaloba by pak byla vzata zpět a řízení zastaveno. I k tomuto postupu je však nutné stanovisko statutárních orgánů města. V případě potřeby jsem připraven věc za účasti právních zástupců města a Vás, pane primátore, dále konzultovat.

Jednání bylo odročeno na počátek měsíce února, tedy do této doby by bylo vhodné znát stanovisko Statutárního města Liberec k celé problematice.

Podle výsledku tohoto dovolání pak bude ve věci dále jednáno, buď s TSML a.s. společně s Městem Liberec nebo pouze s Městem Liberec. Nejsem schopen určit, kdy bude o dovolání rozhodnuto. Jakmile mi však bude rozhodnutí doručeno, ihned tuto skutečnost Vám oznámím.

S pozdravem

JUDr. Alexandr Šoljak

Advokátní kancelář Křfž a Bělina
Dlouhá 13, Praha 1, 110 00
E-mail: recepce@akkb.cz
www.akkb.cz

Tel: ++420 224 819 340 - 41
++420 221 890 940
++420 224 819 325
Fax: ++420 224 819 344

Vážený pan
Ing. Jiří Kittner
Primátor Města Liberce
Nám. Dr. E. Beneše 1
460 01 Liberec

Statutární město Liberec
Doručeno: 28.10.2006
CJ MML 198248/06
listy: 4 příloh: 0

V Praze 23. října 2006

Vážený pane primátore,

na základě poskytnuté listinné dokumentace Vám zasíláme vyžádané stanovisko k právní věci žalobce ESOLI spol. s r.o. v likvidaci proti Statutárnímu Městu Liberec (dále jen „ Město “), která je vedena u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pod sp.zn. 22 cm 606/96.

Stanovisko respektuje Vaše zadání ze dne 29.9.2006, tj. posouzení možnosti a předpokladů smírného řešení případu.

Vhodnost smírného řešení a současně i splnění povinností řádného hospodaření s majetkem Města statutárními funkcionáři smír uzavírajícími, je třeba hodnotit zejména z hlediska usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 29.7.2005 a pravděpodobného výsledku odvolání účastníků.

Zmíněným usnesením bylo Městu uloženo zaplatit žalobci částku 1 mil. Kč s příslušenstvím od 1.1.1993 do zaplacení (k datu 1.11.2006 budou úroky z prodlení činit 2.766.575,- Kč). Pokud toto usnesení, resp. tento jeho výrok nabyde právní moci bude platební povinnost Města činit celkem 3.766.575,- Kč.

Naproti tomu žaloba žalobce o zaplacení částky 2 mil. Kč byla zamítnuta ohledně obou žalobních petitů soudem připuštěných.

Z Vašeho zadání i připojené dokumentace je zřejmé, že oba účastníci podali proti usnesení soudu I. stupně odvolání, takže je nutné se zabývat oběma výroky napadeného usnesení.

Níže uvedené závěry jsou činěny na základě zaslané dokumentace, která obsahuje usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 22 Cm 606/96 – 176 ze dne 29.7.2005, rozsudek téhož soudu, č.j. 22 Cm 606/96 – 46 ze dne 10.8.2000, usnesení téhož soudu, č.j. 22 Cm 606/96 – 193 ze dne 10.10.2005 a č.j. 22 Cm 606/96 – 198 ze

dne 18.10.2005, rozsudek Vrchního soudu v Praze, č.j. 7 Cmo 83/2001 – 73 ze dne 12.9.2001 a odvolání obou účastníků.

Výrok usnesení č. I:

Z odůvodnění usnesení je zřejmé, že se žalobce domáhá žalované částky z titulu nezaplaceného vkladu žalovaného ve společnosti žalobce. Žaloba zřejmě byla podána včas a tento nárok se nepromlčel.

Z výsledku dokazování je zcela nesporné, že tvrzení žalobce o nesplacení vkladu žalovaným (jeho právním předchůdcem) je pravdivé. Žalovaný se nároku žalobce brání poukazem na neplatnost společenské smlouvy společnosti žalobce, z čehož dovozuje, že mu povinnost ke splacení vkladu nevznikla.

Krajský soud obranu žalovaného odmítl s odvoláním na ustanovení § 68a obch. zák. Učinil závěr, že podle odstavce 1, citovaného zákonného ustanovení je po vzniku společnosti nepřijatelný přezkum platnosti společenské smlouvy.

Tento právní závěr soudu je podle našeho názoru nepřesný a ve svých důsledcích předčasný. § 68a odst. 1, obch. zák. stanoví, že po vzniku společnosti nelze zrušit rozhodnutí, jímž se povoluje zápis společnosti do obchodního rejstříku a nelze se domáhat určení, že společnost nevznikla. Toto ustanovení nevylučuje ani po vzniku společnosti podání určovací žaloby o určení neplatnosti zakladatelského dokumentu. Ustanovení pouze vylučuje napadnout rozhodnutí rejstříkového soudu o povolení zápisu do obchodního rejstříku a znemožňuje určovací žalobu, že společnost nevznikla. Tentýž právní názor je vyjádřen např. v komentáři k § 68a obch. zák. (C.H.BECK). Zde je výslovně uvedeno, že pokud bude taková žaloba podána a soud shledá její důvodnost, může i po vzniku společnosti určit, že zakladatelský dokument je neplatný. Důsledkem takového rozhodnutí však není neplatnost společnosti (zde platí § 68a odst. 1 obch. zák.), ale může být případně podkladem pro zrušení společnosti. Otázku platnosti společenské smlouvy by soud řešil jako předběžnou v rámci řízení o návrhu na zrušení společnosti podle § 68 odst. 6 obch. zák.

V daném případě již nesporně došlo ke zrušení společnosti žalobce a k jejímu vstupu do likvidace. Podle našeho názoru tím spíše nic nebrání projednání žaloby o určení neplatnosti společenské smlouvy.

Pokud se soud I. stupně spokojil povrchním, resp. nepřesným výkladem § 68a odst. 1 obch. zák. a vyhnul se otázce platnosti právního úkonu, o který se opírá žalovaný nárok, pak toto rozhodnutí musíme považovat za předčasné.

Výše uvedené závěry ovšem předpokládají správnost přesvědčení žalovaného o neplatnosti společenské smlouvy, resp. o existenci skutečností, o které se závěr žalovaného opírá. Pro posouzení této otázky má právní zástupce žalovaného nesporně autentičtější podklady než je pouhá citace argumentace žalovaného v zapůjčených dokumentech.

S touto výhradou proto považujeme odvolání žalovaného za odůvodněné.

Výrok usnesení č. II:

Z odůvodnění usnesení je zřejmé, že původní žalobní petit soud neuznal na základě skutkového zjištění, že žalovaný nesplnil svou povinnost splatit vklad 2. mil Kč do základního kapitálu a proto neměl povinnost tuto část základního kapitálu předat jako správce vkladu žalobci. Eventuální petit, spočívající v nároku na splacení vkladu, soud zamítl pro promlčení nároku.

Ohledně primárního petitu soudu argumentuje skutkovými zjištěními, která do jisté míry mohou závěr soudu odůvodnit. Je však třeba zdůraznit, že tato skutková zjištění nejsou zcela nesporná, resp. nezpochybnitelná. Argument, že vklad byl složen na účet podle smlouvy o termínovaném vkladu před uzavřením společenské smlouvy může jistě nasvědčovat, že účet byl zřízen bez souvislosti s vkladem do základního kapitálu žalobce. Nelze však vyloučit protiargument, že se jednalo o předstížené splnění povinnosti, která měla vyplynout z vážně připravované společenské smlouvy. Pro tuto protiargumentaci svědčí stejná výše vkladu 2 mil.Kč a nápadná časová návaznost. Lze souhlasit s názorem soudu, že forma termínovaného vkladu na dobu jednoho roku nekoresponduje s povinností správce vkladu předat vklad vzniklé společnosti do 14 dnů. Přesvědčivost argumentace soudu by byla značně oslabena, pokud by bylo prokázáno, že v daném případě se nejednalo o pevně vinkulovaný vklad a že jedinou sankcí za předčasný výběr vkladu by byl zánik nároku na sjednaný úrok. Z dokumentace plyne, že L.Dědek, likvidátor žalobce potvrzuje, že termínovaný účet byl zřízen ke splacení vkladu. Pokud tato výpověď bude potvrzena dalšími svědky z vedení právního předchůdce žalovaného nebo vhodnou listinnou dokumentací (zápis z pracovní porady vedení, atd.) o tom, že termínovaný vklad by zřízen pro potřeby splacení vkladu do společnosti žalobce, pak závěr soudu pravděpodobně neobstojí. Nebudou-li takové důkazy v odvolacím řízení nabídnuty, je pravděpodobné, že se odvolací soud s argumentací soudu I. stupně ztotožní. Zde je třeba navíc zdůraznit, že použití nových důkazů v odvolacím řízení je navíc omezeno podle § 119a odst. 1 a § 205a o.s.ř. .

Zamítnutí žaloby ohledně eventuálního petitu z důvodu promlčení považujeme za správné. Domníváme se, že opačný závěr nelze učinit ani odkazem na Vámi zmíněný judikát (Rozh.č. 78/2004 Sb.Rozh.).

Podstatou citovaného rozhodnutí je zásada stanovená v § 153 odst. 2 o.s.ř., že sporné řízení soudní je ovládáno dispoziční zásadou, podle níž platí, že soud je vázán žalobou (s výjimkou případů v citovaném ustanovení jmenovaných), tedy tím, jak žalobce vymezil předmět řízení. Nárok uplatněný žalobou je vymezen vylíčením rozhodných skutkových okolností a žalobním návrhem (petitem). Právní kvalifikace nároku, i když je v žalobě uvedena, není pro soud závazná. Soud je při rozhodování vázán zjištěným skutkovým stavem, ne však tím, jak žalobce skutkový stav právně posuzuje.

V judikované věci byl předmětem žaloby nárok na nedoplatek nájemného. Soud ve sporu shledal, že smlouva o nájmu nebytových prostor byla neplatná. Podstatou skutkových zjištění však bylo, že tzv. nájemce užíval nebytové prostory bez adekvátního protiplnění. Proto soud na základě stejných skutkových okolností překvalifikoval nárok žalobce na plnění z důvodu bezdůvodného obohacení.

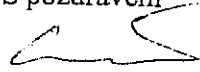
V našem případě se však o takový případ nejedná. V této záležitosti je dána shoda pouze ve formulaci obou petítů, kdy v obou případech se jedná o nárok na peněžité plnění ve výši 2 mil. Kč. Žalobce však v této věci svůj nárok postupně opřel o dvě zcela různá a ve své podstatě protichůdná skutková tvrzení. V prvním případě žalobce tvrdil, že žalovaný splatil vklad do základního kapitálu společnosti, avšak nesplnil svou povinnost převést vklad žalovanému. Ve druhém případě (eventuální petit) svá skutková tvrzení změnil tak, že žalovaný vůbec nesplnil svou povinnost ke splacení vkladu podle § 113 odst. 1 obch. zák. a eventuálním petitem se splnění této povinnosti domáhá. Toto jsou však zcela odlišná skutková tvrzení, která jsou vždy základním východiskem pro skutková zjištění soudu a tím i pro meritorní rozhodnutí. Pokud tedy žalobce změnil svá skutková tvrzení až po uplynutí promlčecí doby a žalovaný učinil námitku promlčení, musel soud žalobu ohledně eventuálního petitu zamítnout.

Z výše uvedeného vyplývají následující závěry:

1. Závazek žalovaného ve výroku ad. I usnesení činí včetně příslušenství cca 3,8 mil. Kč. Podané odvolání žalovaného je z formálních důvodů opodstatněné, neboť napadené rozhodnutí se opírá o nesprávný výklad zákona. Zda žalovaný v případném novém řízení před soudem I. stupně obhájí stanovisko o neplatnosti společenské smlouvy jako právního titulu, o který se opírá žalovaný nárok, dnes nelze určit.
2. Odvolání žalobce ohledně primárního petitu jeho žaloby má poměrně slušnou naději na úspěch. Tuto naději samozřejmě nelze kvantifikovat, avšak podle našeho názoru jsou šance účastníků v odvolacím řízení přibližně rovnocenné. Pokud by odvolací soud v tomto směru usnesení změnil a žalobě vyhověl, činila by přisouzená povinnost žalovaného cca 6,5 mil. Kč.
3. Žalovanému tedy hrozí v případě nejhoršího výsledku zaplatit žalobci cca 10,3 mil. Kč.
4. Odvolání žalobce ohledně eventuálního petitu by mělo být bez šancí.
5. Při zvažování nabídky žalobce na smírné řešení případu je třeba počítat i s tím, že pravděpodobný výsledek odvolacího řízení (nedojde-li k zamítnutí obou odvolání) bude vrácení věci k novému projednání před soudem I. stupně. V takovém případě bude řízení trvat zřejmě ještě nejméně jeden rok, což povede k dalšímu nárůstu úroků z prodlení.

V případě potřeby jsme připraveni posoudit i další dílčí eventuální dotazy v této věci.

S pozdravem

prof. JUDr. Jan Kříž, CSc.,
advokát

JUDr. Jan Linda,
advokát

Ing. Jiří Kittner
Primátor Města Liberec

Věc: ESOLI x Město Liberec

Vážený pane primátore

Předkládám propočtení a návrh řešení pro mimosoudní vypořádání shora uvedeného sporu: Jak vyplývá z příloženého dopisu, který odkazuje na příslušná jednací čísla a právní stav věci činil by v případě úplného úspěchu ve věci nárok žalobce

1,000.000,- s 20 % úrokem od 1.1.1993 (přisouzeno nepravomocným rozsudkem KS Liberec č.j. 22 Cm 606/96-176) tj. celkem k 31.12.2006 **3,800.000,- Kč**
2,000.000,- s 20 % úrokem od 5.5.2003 (dosud nepřisouzeno, zamítnuto pro promlčení, tedy povinnost zaplatit existuje, avšak v naturální podobě – není vymahatelná u soudu. Toto rozhodnutí ovšem není pravomocné) celkem nárok k 31.12.2006 **7,427.000,-Kč**

Celkem uplatněný nárok **11.227.000,-Kč**

Za tohoto stavu navrhuje většinový společník odprodej obchodního podílu společnost Esoli v likvidaci za cenu odpovídající velikosti jeho obchodnímu podílu tj. **7,858.900,-Kč** což představuje úsporu ve výši 3, 368.100,-Kč proti případnému rozsudku. Pro případ dřívější platby než 31.12. by částka byla korigována o úrok 1643,83 Kč denně.

Částka za obchodní pdíl by byla zaplacená do notářské úschovy či depozita advokátu, ze kterého by byla vyplacena žalobci k datu uzavření a schválení dohody o převodu obchodního podílu valnou hromadou společnosti.

Další postup tj. zastavení soudního řízení a ukončení likvidace, či obnovení společnosti by bylo již zcela na Městu Liberec.

Podávám Vám tento návrh pro případné projednání v zastupitelstvu Města Liberec ještě před nařízeným soudním jednáním na 6.12.2006.

Stejně tak je možné požádat zastupitelstvo, aby udělilo souhlas s uzavřením soudního smíru, avšak v tomto případě by se muselo jednat o plnění celé částky na účet společnosti, která je žalobcem.

Částka by v rozsahu úroků musela být patrně zdaněna jako příjem společnosti a teprve rozdíl rozvržen po ukončení likvidace mezi společníky v poměru velikosti jejich obchodních podílů.

Stejně tak by bylo možné uzavřít smír a následně odkoupit obchodní podíl postupem shora uvedeným – tento postup by ovšem byl finančně nejméně výhodný, s ohledem na povinnost vymáhat a zaúčtovat řádně pohledávky.

Následně po odkoupení společnosti by bylo možné změnit spol. smlouvu ve smyslu prominutí resp, stanovení "0" výše úroků z prodlení, což by patrně daňový dopad této transakce zmírnilo.

Jablonec n.N. 22.11.2006

JUDr.Miroslav Dongres

30 -08- 2005

Jablonec nad Nisou

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec rozhodl samosoudcem Mgr. Davidem Havlíkem ve věci žalobce **ESOLI spol. s r.o. v likvidaci**, se sídlem Liberec 1, nám. Dr. E. Beneše 12a, IČ: 47307137, právně zast. JUDr. Zdeňkem Holáskem, advokátem, AK Jablonec nad Nisou, ul. 28. října 31, proti žalovanému **Statutární město Liberec**, se sídlem Liberec 1, nám. Dr. E. Beneše 1, IČ: 00262978, právně zast. JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem, AK Liberec 1, Továřský vrch 1358/3, o zaplacení částky 3.000.000,- Kč s příslušenstvím, t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 1.000.000,- Kč s 20% ročním úrokem z prodlení z této částky od 1.1.1993 do zaplacení.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhá primárním petitem zaplacení částky 2.000.000,- Kč s 17% ročním úrokem z prodlení z této částky od 5.5.1993 do zaplacení a eventuálním petitem k zaplacení částky 2.000.000,- Kč s 20% ročním úrokem z prodlení z této částky od 5.5.1993 do zaplacení, zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 21.890,- Kč k rukám právního zástupce žalovaného JUDr. Alexandra Šoljaka, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou 3.1.1995 domáhal po právním předchůdci žalovaného, Technických službách města Liberce, příspěvkové organizaci, zaplacení částky 2.000.000,- Kč. Svůj žalobní návrh pak rozšířil o nárok na zaplacení částky 1.000.000,- Kč, a dále o nárok na zaplacení úroku z prodlení ve výši 20 % ročně z částky 2.000.000,- Kč od 5.5.1993 do zaplacení a z částky 1.000.000,- Kč od 1.1.1993 do zaplacení. Zaplacení částky 2.000.000,- Kč se žalobce domáhal z toho titulu, že právní předchůdce žalovaného nevydal žalobci splacený vklad, ač k tomu byl jako správce splacených částí vkladů společníků žalobce povinen. K návrhu žalobce pak soud připustil rozšíření žaloby o eventuální petit, kterým se žalobce domáhal zaplacení částky 2.000.000,- Kč z titulu nesplaceného vkladu do společnosti žalobce, a to v případě, že

2.000.000,- Kč. Podle přípisu Komerční banky, a.s. pak právní předchůdce žalovaného měl u tohoto bankovního ústavu termínovaný vklad č. 238-639-461 s roční výpovědní lhůtou a s uloženou částkou 2.000.000,- Kč. Splatnost této částky byla 2.10.1993. Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.10.1992 byla do obchodního rejstříku zapsána společnost žalobce. Obsahem rejstříkového spisu žalobce byla i společenská smlouva žalobce uzavřená dne 12.10.1992 mezi společníky označenými jako Ingeo a Integra, spol. s r.o. na straně jedné a Technickými službami města Liberce na straně druhé. Právní předchůdce žalovaného se zavázal vložit do společnosti žalobce nepeněžitý vklad spočívající v bezúplatném užívání pozemku v kat. úz. Chotyně a dále věci movitých a nemovitých, uvedených v seznamu ze dne 7.10.1992. Dále se zavázal vložit do obchodní společnosti žalobce peněžitý vklad v celkové výši 3.000.000,- Kč. Z této částky se zavázal splatit 2.000.000,- Kč do podání návrhu na zápis do obchodního rejstříku k rukám správce vkladu a částku 1.000.000,- Kč do 31.12.1992. Správou vkladu před zápisem společnosti do obchodního rejstříku byl pověřen právní předchůdce žalovaného. Ten byl jako správce vkladu povinen otevřít účet u Komerční banky v Liberci a uložit na něj vklady, které od společníků převezme do dvou dnů od jejich splacení. Prostředky uložené na tomto účtu byl povinen převést společnosti žalobce do 14 dnů od zápisu společnosti do obchodního rejstříku.

Soud dále při zjišťování skutkového stavu vyšel z předložené smlouvy o termínovaném vkladu, uzavřené mezi právním předchůdcem žalovaného, Technickými službami města Liberce a Komerční bankou a.s. dne 1.10.1992, kterou se Technické služby města Liberce zavázaly převést dne 2.10.1992 na účet č. 238-639-461 termínovaný vklad ve výši 2.000.000,- Kč. Doba trvání vkladu byla sjednána smlouvou na 1 rok.

Podle výpovědi likvidátora žalobce a bývalého statutárního zástupce právního předchůdce žalovaného, Ladislava Dědka, částka 2.000.000,- Kč, složená právním předchůdcem žalovaného na termínovaný vklad, byla určena na vklad do společnosti žalobce. Částka byla složena na termínovaný vklad proto, aby nemohla být odebrána jinou městskou organizací. K převodu těchto peněz na účet žalobce již následně nedošlo.

Podle bankovního příkazu právního předchůdce žalovaného byla částka 2.000.000,- Kč převedena na shora označený termínovaný účet dne 1.10.1992.

Uplatněný nárok na zaplacení částky 2.000.000,- Kč představoval dle primárního petitu nárok na vydání již splaceného vkladu, který žalobce uplatňoval po žalovaném jako společenskou smlouvou ustanoveným správcem vkladu.

Podle § 60 odst. 1, 2 obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31.12.1992 před vznikem společnosti spravuje splacené části vkladů zakladatel pověřený tím ve společenské smlouvě. Vlastnické právo k těmto vkladům, popř. jiná práva k těmto vkladům přecházejí na společnost dnem jejího vzniku. Úprava přechodu vlastnického práva k nemovitým věcem není tímto dotčena. Po vzniku společnosti je osoba spravující vklady povinna předat je bez zbytečného odkladu společnosti. Nevznikne-li společnost, je povinna je vrátit. Za splnění této povinnosti ručí ostatní zakladatelé společně a nerozdílně.

Je pravdou, že v době založení společnosti žalobce (společenská smlouva byla zakladateli žalobce uzavřena dne 12.10.1992), obchodní zákoník neupravoval způsob splacení peněžitých vkladů, jak to nyní upravuje zákon v ust. § 109 odst. 3, ve spojení s § 163a odst. 4 obch. zák., tedy že peněžité vklady musejí být před vznikem společnosti splaceny na zvláštní účet u banky, který za tím účelem zřídí správce vkladu na firmu zakládáné společnosti. Dle soudu tedy bylo v době založení společnosti žalobce možné splatit vklad na jakýkoliv jiný účet u banky, nebo v hotovosti k rukám správce vkladu. Společenská smlouva žalobce pak předpokládala, že právní předchůdce žalovaného splatí do podání návrhu na zápis do obchodního rejstříku na svůj vklad částku 2.000.000,- Kč, a to k rukám správce vkladu. Právní předchůdce žalovaného byl přitom společenskou smlouvou zároveň pověřen správou vkladu před vznikem společnosti. Jako takový byl dle společenské smlouvy povinen otevřít u Komerční banky v Liberci účet a uložit na něj splacené vklady do dvou dnů od jejich splacení. Přestože úprava splacení peněžitého vkladu před vznikem společnosti v obchodním zákoníku absentovala, je nutné pod termínem splacení vkladu rozumět alespoň takový právní úkon, ze kterého by vyplývala vůle zakladatele poskytnout peněžní prostředky na splnění jeho povinnosti splatit peněžitý vklad. V posuzovaném případě přitom bylo smlouvou o termínovaném vkladu a bankovním příkazem prokázáno, že právní předchůdce žalovaného složil částku 2.000.000,- Kč na termínovaný vklad u Komerční banky již dne 1.10.1992. Ke složení těchto peněžních prostředků tedy došlo ještě před uzavřením společenské smlouvy žalobce, a tedy ještě před vznikem povinnosti žalovaného nějaký vklad do společnosti žalobce splácet. Navíc forma termínovaného vkladu s roční výpovědní lhůtou vylučovala vůli žalovaného poskytnout tyto peněžní prostředky na peněžitý vklad ve lhůtách stanovených společenskou smlouvou. Dle soudu tedy nelze hovořit v případě uložení peněžních prostředků na termínovaný vklad o splacení takového vkladu. Pokud vklad ve výši 2.000.000,- Kč nebyl splacen, nemohla právnímu předchůdci žalovaného vzniknout ani povinnost správce vkladu předat tento vklad bez zbytečného odkladu společnosti žalobce (§ 60 odst. 2 obch. zák.). Soudu tedy nezbylo, než primární nárok na

zaplacení částky 2.000.000,- Kč zamítnout, a to včetně uplatněného 17% úroku z prodlení.

Eventuálním petitem se pak žalobce domáhal zaplacení částky 2.000.000,- Kč společně s 20% ročním úrokem z prodlení z titulu nesplnění povinnosti žalovaného splatit v tomto rozsahu peněžitý vklad. Podle § 59 odst. 1 obch. zák., ve znění účinném do 31.12.1992, vkladem společníka je souhrn peněžních prostředků a jiných penězi ocenitelných hodnot, které se společník zavazuje vložit do společnosti a podílet se jimi na výsledku podnikání společnosti. Podle § 113 odst. 1 obch. zák., ve znění účinném do 31.12.1992 pak je společník povinen splatit vklad za podmínek a ve lhůtě určené ve společenské smlouvě, popř. ve stanovách, nejpozději však do 5 let od vzniku společnosti, nebo od jeho vstupu do společnosti. Této povinnosti nemůže být společník zproštěn.

Podle společenské smlouvy žalobce se právní předchůdce žalovaného zavázal vložit do společnosti žalobce částku 2.000.000,- Kč jako peněžitý vklad, a to do podání návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku. Jak vyplynulo z posuzovaného návrhu na zápis společnosti žalobce do obchodního rejstříku, byl tento návrh podán u Okresního soudu v Ústí nad Labem dne 12.10.1992. Soud pak dovedl s odkazem na shora uvedené skutečnosti, že právní předchůdce žalovaného svou povinnost splatit vklad ve výši 2.000.000,- Kč nesplnil. Soud se pak zabýval námitkou žalovaného na promlčení práva žalobce na zaplacení částky 2.000.000,- Kč z titulu nesplnění povinnosti splatit peněžitý vklad. Jak již bylo řečeno, povinnost splatit na peněžitý vklad částku 2.000.000,- Kč byla dle společenské smlouvy splatná do podání návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku. K podání tohoto návrhu došlo 12.10.1992. Podle § 392 odst. 1 obch. zák. u práva na plnění závazku běží promlčecí doba ode dne, kdy měl být závazek splněn, nebo mělo být započato s jeho plněním (doba splatnosti). Podle § 397 obch. zák. nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba 4 roky.

Promlčecí doba u uplatněného práva žalobce na splnění povinnosti splatit vklad, počala ve smyslu § 392 odst. 1 obch. zák. běžet ode dne splatnosti tohoto závazku ze strany právního předchůdce žalovaného, tedy ode dne 12.10.1992. Nárok na zaplacení částky 2.000.000,- Kč, spolu s úrokem z prodlení ve výši 20 % z titulu nesplaceného vkladu přitom žalobce uplatnil teprve při soudním jednání dne 14.6.2005, tedy po uplynutí čtyřleté promlčecí doby. K námitce promlčení vznesené žalovaným tak soud ve smyslu § 388 odst. 1 obch. zák. nárok žalobce uplatněný eventuálním petitem nemohl v tomto řízení přiznat. Dle soudu přitom nárok uplatněný žalobcem v eventuálním petitu, představující nárok na zaplacení nesplaceného vkladu, představuje odlišný nárok od nároku

vzneseného primárním petitem v původní žalobě, tedy od nároku na vydání již splaceného vkladu uplatněného žalobcem proti žalovanému jako správci vkladu.

Zaplacení částky 1.000.000,- Kč se pak žalobce domáhá z titulu nesplacení části peněžitého vkladu právním předchůdcem žalovaného. Při právním posouzení tohoto nároku odkazuje soud na znění citovaného ustanovení § 59 odst. 1 a § 113 odst. 1 obch. zák., ve znění účinném do 31.12.1992.

Právní předchůdce žalovaného se pak společenskou smlouvou uzavřenou dne 12.10.1992 zavázal splatit na svůj peněžitý vklad částku 1.000.000,- Kč do 31.12.1992. Žalovaný pak v řízení nespороval, že tuto svoji povinnost právní předchůdce žalovaného nikdy nesplnil. Žalovaný namítal neplatnost společenské smlouvy žalobce, a tedy neplatnost závazku právního předchůdce žalovaného na zaplacení peněžitého vkladu. Soud se tedy zabýval přípustností přezkumu platnosti společenské smlouvy žalobce. Ke dni rozhodování soudu byla otázka neplatnosti společnosti, tedy i neplatnosti společenské smlouvy, upravena v ust. § 68a obch. zák. Podle § 68a odst. 1 obch. zák. po vzniku společnosti nelze zrušit rozhodnutí, jímž se povoluje zápis společnosti do obchodního rejstříku a nelze se domáhat určení, že společnost nevznikla. Ust. § 68a obch. zák. nahradilo původní ust. § 69b obch. zák. platné do 31.12.2000. Podle tohoto ustanovení bylo právo domáhat se prohlášením neplatnosti zakládacího aktu společnosti omezeno na období do zápisu společnosti do obchodního rejstříku. Přesto, že prvá věta prvního odstavce § 69b byla v § 68a vypuštěna, je dle soudu právo domáhat se prohlášení neplatnosti zakládacího aktu podle obecných pravidel neplatnosti i nadále omezeno na období do zápisu společnosti do obchodního rejstříku, tedy do vzniku společnosti jako právnické osoby. Podle soudu rozumí zákon neplatností společnosti zároveň neplatnost zakladatelského dokumentu. Neplatnost zakladatelského dokumentu není možno vyčlenit z úpravy dané v § 68a obch. zák. a pohlížet na ni samostatně pouze z pozice obecné úpravy neplatnosti. V opačném případě by se úprava provedená § 68a obch. zák. míjela svým smyslem, neboť pokud bychom pro zakladatelský dokument paralelně použili obecnou úpravu neplatnosti, museli bychom dojít k závěru, že zakladatelská smlouva, a tedy i touto smlouvou založená společnost, je neplatná i pro nedostatek jiných náležitostí, než vyjmenovaných v § 68a obch. zák. Navíc v ust. § 68a odst. 4 je obsažena speciální úprava pro povinnost společníků splatit nesplacené vklady, která trvá i v případě neplatné společnosti, pokud to vyžaduje zájem věřitelů na splnění závazků neplatné společnosti. Pokud bychom připustili neplatnost společenské smlouvy i z jiných důvodů, než uvedených v § 68a obch. zák. a tedy bez dalšího i neexistenci povinnosti společníků splatit vklady, prolomila by se tím

úprava daná v § 68a odst. 4 obch. zák. Dle soudu tedy i přes odlišnou formulaci ust. § 68a od původního znění uvedeného v § 69b obch. zák. nelze k námitce neplatnosti společenské smlouvy po zápisu společnosti do obchodního rejstříku nadále přihlížet. Soud se tedy nadále již nezabýval důvody neplatnosti společenské smlouvy uváděnými žalovaným a v části, ve které se žalobce domáhá zaplacení částky 1.000.000,- Kč žalobnímu návrhu vyhověl.

Vedle zaplacení částky 1.000.000,- Kč se žalobce domáhal i zaplacení 20% úroku z prodlení z této částky, jdoucího od 1.1.1993 do zaplacení. Podle § 113 odst. 2 obch. zák. společník, který ve lhůtě podle odst. 1 nesplatil předepsanou hodnotu peněžitého vkladu, je povinen platit úrok z prodlení ve výši 20 % z nesplacené částky, nestanoví-li společenská smlouva jinak. V řízení bylo nesporné, že právní předchůdce žalovaného nesplnil svou povinnost ze společenské smlouvy a částku 1.000.000,- Kč na svůj peněžitý vklad žalobci nesplatil. Dle společenské smlouvy pak tato částka byla splatná ve lhůtě do 31.12.1992. Ode dne následujícího byl žalovaný v prodlení s úhradou uvedené částky a soud proto ve smyslu § 113 odst. 2 obch. zák. přiznal žalobci i požadovaný úrok z prodlení.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení porovnal soud procesní úspěch a neúspěch obou účastníků ve věci. Žalovaný, proti němuž byla žaloba na zaplacení částky 2.000.000,- Kč zamítnuta, byl v řízení ze dvou třetin úspěšný. Po odečtení jedné třetiny procesního neúspěchu pak soud žalovanému přiznal ve smyslu § 142 odst. 2 o.s.ř. třetinu nákladů řízení vynaložených žalovaným a jeho právním předchůdcem. Tyto náklady jsou pak tvořeny náklady právního zastoupení advokátem a to dvěma úkony právní pomoci po 5.100,- Kč a dvěma režijními paušály po 30,- Kč dle vyhlášky 270/1990 Sb., (převzetí právního zastoupení 1.4.1996 a podání odporu 19.4.1996), třemi úkony právní pomoci po 12.750,- Kč a třemi režijními paušály po 75,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., (podání dovolání 4.5.2004, účast u soudních jednání 14.6. a 28.7.2005) a polovinou odměny za právní úkon dle § 11 odst. 2 písm. c) ve výši 6.375,- Kč a jedním režijním paušálem 75,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., (podání odvolání 20.6.2003). Celkem tedy náklady řízení tvoří částku 55.185,- Kč + 19% DPH 10.485,- Kč, z toho jedna třetina je 21.890,- Kč.

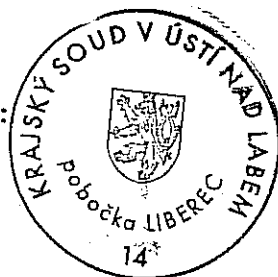
Pokud žalovaný požadoval uhradit i náklady vzniklé v rámci řízení akciové společnosti Technické služby města Liberce, tyto náklady soud žalovanému nepřiznal, neboť jmenovaná obchodní společnost nebyla v řízení právním předchůdcem žalovaného. Je pravdou, že s touto společností soud v části řízení jako s účastníkem jednal a že této společnosti vznikly v této době náklady. Usnesením ze dne 3.6.2003, č.j. 22 Cm

606/96-111, byla účast této společnosti v řízení ukončena, když soud rozhodl, že na straně žalovaného bude nadále v řízení pokračovat se Statutárním městem Liberec. Pokud soud v tomto usnesení nerozhodl o náhradě nákladů řízení vzniklých akciové společnosti, mohla společnost dle § 166 odst. 1 o.s.ř. navrhnout jeho doplnění. Pokud tak v zákonné lhůtě neučinila, označené usnesení nabylo již právní moci, nemůže soud již o nákladech této společnosti rozhodovat.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto rozhodnutí k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec. Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, lze navrhnout soudní výkon tohoto rozhodnutí.

V Liberci dne 29. července 2005

Za správnost vyhotovení:
Olga Nováková

Mgr. David Havlík v. r.
soudce